

Παρέμβαση του μέλους του Δ.Σ της Ένωσης Ηλεκτροτεχνιτών Ν.Αττικής, Γιώργου Τιρτιράκη

Η ανεργία στους νέους έχει κτυπήσει κόκκινο. Τα στοιχεία που οι ίδιοι οι Ευρωπαίοι και κυβερνώντες βγάζουν στη δημοσιότητα αποτυπώνει την κατάσταση. Στις ηλικίες από 14 - 24 χρόνων το ποσοστό είναι 54-55% (μέχρι τον Ιούλιο του '12). Καταλαβαίνουμε ότι στο δικό μας κλάδο με την κατάσταση που υπάρχει (μείωση της οικοδομικής δραστηριότητας) το πρόβλημα είναι ακόμα πιο οξυμμένο.

Δε θα σταθώ στα αίτια της ανεργίας, άλλωστε το έχει αναδείξει με πολλούς τρόπους η Ομοσπονδία και το Σωματείο.

Χρειάζεται, όμως, να κάνουμε ιδιαίτερη αναφορά στο κομμάτι της νεολαίας. Από κει θα αντλήσουμε δυνάμεις, θα καταφέρουμε την αναζωογόνηση των σωματείων του κλάδου. Σε τελική ανάλυση, εκεί είναι το μέλλον. Θα κριθούμε σ' αυτήν τη μάχη, γιατί στην εργατική και την εργαζόμενη νεολαία την έχουν πέσει όλες οι δυνάμεις να την ξεστρατίσουν από τον προσανατολισμό που λέει ρήξη με το μεγάλο κεφάλαιο. Έχουν βάλει στόχο να την κάνουν υποχείριο του συστήματος, να την οδηγήσουν σε κανάλια ανέξοδα για το σύστημα.

Μέσα στα κεφάλια των νέων υπάρχει ένα κράμα από αντιλήψεις που τους επηρεάζουν από τη φασιστική Χρυσή Αυγή και την προσπάθεια που κάνει για να στήσει πυρήνες σε γειτονιές και σχολές μαθητείας και τις αυταπάτες που καλλιεργούν οι του ΣΥΡΙΖΑ με τη σύμπραξη μιας σειράς στελεχών της ΠΑΣΚΕ (που μεταναστεύουν μαζικά σε αυτόν) που προσπαθούν να τους ποτίσουν με τις διαχειριστικές αυταπάτες. "Να βάλουν πλάτη", "ένας καλός καπιταλισμός είναι εφικτός" και άλλα τέτοια.

Αυτό το κράμα αντιλήψεων, για να σπάσει, θέλει να επεξεργαστούμε ένα τέτοιο σχέδιο που να πιάνει αυτές τις πλευρές, ακόμα τις αντιλήψεις που

τους καλλιεργούν π.χ. στις διάφορες σχολές μαθητείας και να αναδείξουμε το μονόδρομο που υπάρχει σήμερα για την εργατική τάξη και τη νεολαία της, τη ρήξη, δηλαδή, με τα μονοπώλια και το μεγάλο κεφάλαιο.

Η ανεργία οδηγεί τους νέους να ρίχνουν τις απαιτήσεις τους για μεροκάματο και ασφάλιση. Δουλεύουν ήλιο με ήλιο για ένα ξεροκόμματο που ουσιαστικά δε φθάνει ούτε στο να βοηθήσει στο εισόδημα της οικογένειάς του. Δεν είναι σπάνιο το φαινόμενο μέχρι τα 30 χρόνια κάποιος να μένει με τους γονείς του, αφού δεν τα βγάζει πέρα για να στήσει το δικό του σπιτικό, να παντρευτεί και να κάνει οικογένεια. Άλλοι, μόλις κάνουν το βήμα να κάνουν οικογένεια τα "σπάνε" κάτω από τις δυσκολίες της ζωής. Όλα αυτά οδηγούν στην απογοήτευση, στην αποστράτευση από το κίνημα, στη μοιρολατρία ότι "τίποτα δε γίνεται", στον ατομικισμό "ο καθένας για την πάρτη του" κ.τ.λ.

Σε γενικές γραμμές, αυτή είναι η κατάσταση. Μπορούμε όμως να τους κερδίσουμε. Ο αυθορμητισμός, η επαναστατικότητα είναι στο DNA του νεολαίου. Ο δικός μας στόχος είναι να τους παντρέψουμε με τα ιδανικά της εργατικής τάξης, να τους δώσουμε το σωστό προσανατολισμό, τον ταξικό. Να πάρουμε υπόψη μας τη χαμηλή κοινωνική τους πείρα που είναι αντικειμενική, λόγω της φυσικής τους ηλικίας, το ότι δε γνωρίζουν τι είναι το εργατικό κίνημα, το σωματείο κ.τ.λ.

Οι ηλικίες που οι νέοι ψάχνουν για δουλειά όλο και μικραίνουν. Άλλοι επιλέγουν να παρατήσουν το σχολείο και να βγουν στην παραγωγή και άλλοι στρέφονται στις σχολές μαθητείας και κατάρτισης, ενώ ταυτόχρονα σημαντικό κομμάτι είναι στην παραγωγή. Ταυτόχρονα, υπάρχουν τμήματα ηλεκτρολόγων σε ΤΕΙ κ.τ.λ. Πού θα τους βρούμε:

- Στα ΕΠΑΣ - ΕΠΑΛ:

1) Οι νέοι σπουδάζουν μέχρι 3 χρόνια.

2) Ένα μεγάλο κομμάτι είναι στην παραγωγή (χαμηλά μεροκάματα 12 - 13 - 30 ευρώ). Παλεύουν για το χαρτί που έχει μια κάποια αλλά ουσιαστικά μικρή αξία στην αγορά. Εκεί θα βρούμε τμήματα υδραυλικών και ηλεκτρολόγων.

3) Οι καθηγητές τούς καλλιεργούν την αυταπάτη ότι στην αρχή θα είναι δύσκολα, αλλά στη συνέχεια μόλις μάθουν τη δουλειά θα γίνουν μάστορες με το ανάλογο οικονομικό αντάλλαγμα.

- Σχολές Μαθητείας του ΟΑΕΔ:

1) Μέχρι 2 χρόνια σπουδών

2) Το χαρτί τους το μόνο που τους παρέχει είναι την πιστοποίηση του βοηθού. Οι ίδιοι οι σπουδαστές αδιαφορούν για το μάθημα (δεν μπαίνουν στην αίθουσα). Περισσότερο αυτό που τους καίει είναι το μεροκάματο, το να μείνουν μετά στη δουλειά. Αυτός είναι ο λόγος που πολλοί προτιμούν αυτές τις σχολές από τα σχολικά τμήματα ηλεκτρολόγων, ηλεκτρονικών.

3) Η ίδια η σχολή βρίσκει δουλειά στους σπουδαστές στα πλαίσια της πρακτικής τους άσκησης σε διάφορες εταιρείες ή υπηρεσίες του Δημοσίου με 18 ευρώ μεροκάματο (Η/Γ, Υδραυλικοί).

- ΤΕΙ: Εκεί καλλιεργούνται αυταπάτες ότι θα βγουν μηχανικοί, θα συναγωνίζονται τους απόφοιτους του Πολυτεχνείου, γιατί κάνουν και πρακτική έχουμε εργαστήρια. Η πραγματικότητα απέχει κατά πολύ από τα παραπάνω.
- Στους χώρους δουλειάς (κύρια ηλεκτρολόγων και υδραυλικών). Για παράδειγμα στο «Συκά» με 100 εργάτες, στη «Στρίκου» με 70 - 80 εργάτες, οι μεγάλοι πλειοψηφία των οποίων είναι νέοι.
- Σε στέκια νεολαίας χώροι αθλητισμού - καφετέριες.

Μια παροιμία λέει "Αν δεν πάει ο Μωάμεθ στο βουνό, πάει το βουνό στο Μωάμεθ". Εμείς θα πάμε να τους βρούμε. Μας περιμένουν. Αυτό το

συμπέρασμα βγαίνει από τις εξορμήσεις που έχουν κάνει νεολαίοι του κλάδου, οικοδόμοι και ηλεκτρολόγοι σ' αυτούς τους χώρους. Δε θέλει φόβο στο τι θα τους πούμε.

Για παράδειγμα, στην ΕΠΑΣ του ΟΑΕΔ στο Αιγάλεω μόλις είδαν την ανακοίνωση του ΠΑΜΕ για τη 48ωρη μας έμπασαν στο μάθημα να κάνουμε ενημέρωση για την απεργία. Οι ερωτήσεις διαδέχονταν η μία την άλλη: Για τις συμβάσεις, τι μπορούν να κάνουν σαν εργάτες - σπουδαστές, τι δικαιώματα έχουν, τι θα κερδίσουν αν γίνουν μέλη του σωματείου, ότι φοβούνται να απεργήσουν κ.λπ. Σ' αυτά δεν μπορούμε να απαντήσουμε; Αυτά τα συναντάμε καθημερινά από συναδέλφους μεγαλύτερους σε ηλικία, ακόμα και από ορισμένους που κάποια στιγμή έγιναν μέλη του σωματείου.

Άρα, πρέπει να λύσουμε μια αδυναμία. Αυτή τη στιγμή, τις περισσότερες φορές, όταν βρίσκουμε ένα συνάδελφο είτε στο εργοτάξιο, στο γιαπί, στο σπίτι, στη σχολή του λέμε: «Έλα στο σωματείο, να τα πούμε». Τι παραπάνω να πούμε; Δεν είμαστε εκεί μαζί του, δε συζητάμε; Στο χώρο θέλει να είμαστε με έτοιμο επεξεργασμένο σχέδιο, να έχουμε καθαρό τι θέλουμε να βγάλουμε. Π.χ. στους άνεργους του κλάδου, πρωτοβουλίες που θα πάρει το παράρτημα ή κεντρικά το Συνδικάτο και θα το πάμε στη γειτονιά με τους άνεργους σα δικό τους σχέδιο. "Μάστορα εσύ και οι άλλοι 10 - 20 άνεργοι της γειτονιάς σου σε Κολωνό, Περιστέρι κ.τ.λ. με τις πλάτες του σωματείου, του Συνδικάτου θα πάει στον ΟΑΕΔ, στο Δήμο και θα απαιτήσει αυτά κι εκείνα". Αυτός είναι ο ένας τρόπος.

Τους νέους στις σχολές. Πρέπει το σωματείο τώρα να βάλει ποδάρια μέσα εκεί. Η συζήτηση ανάβει όταν μας βλέπουν, τα πηγαδάκια είναι όσα και οι εξορμητές στο χώρο. Το σωματείο μπορεί να μπει αρχικά σε μαθήματα να κάνει ενημερώσεις, να πιάσει επαφή με τους πιο πρωτοπόρους, τους εκλεγμένους, να γίνουν η φωνή μας εκεί μέσα. Αυτοί να πρωτοστατήσουν για εκδηλώσεις, σαν αυτή στο ΤΕΙ Πειραιά, σαν μέσο τα παιδιά να μας γνωρίσουν και να μας εμπιστευτούν, να εμπιστευτούν το σωματείο και τη δύναμη που βρίσκεται στα χέρια τους, στο σύνολο της εργατικής τάξης,

στη δύναμη που έχει η εργατική τάξη να κουμαντάρει τη ζωή της χωρίς κάποιο μαστίγιο από πάνω της.

Στη δουλειά μας να πάρουμε υπόψη ιδιαίτερες πλευρές στη ζωή των νέων. Την ανάγκη για άθληση, πολιτισμό, φθηνή, αλλά ουσιαστική διασκέδαση. Πλευρές που μπορούμε με απλό τρόπο να τις αναδείξουμε οργανωμένα μέσα από τα σωματεία είναι:

- Αθλητικά τουρνουά
- Πολιτιστικές ομάδες: μουσικά συγκροτήματα, θεατρικά, συναυλίες κ.ά.
- Φθηνή διασκέδαση, κρασί ρεφενέ που θα διοργανώνουν παραρτήματα στη γειτονιά.
- Εκδρομές σε τόπους που η εργατική τάξη τούς έχει ποτίσει με το αίμα της, ώστε να αποκτήσουμε ένα επίπεδο ζωής, άσχετα αν σήμερα μας τα παίρνουν πίσω.

Αυτές είναι ορισμένες πλευρές που μπορούμε να πιάσουμε. Μέσα από αυτήν την επαφή, στόχος μας είναι μ' αυτούς τους νέους να συγκροτήσουμε Επιτροπή Νέων στις κατασκευές που θα μπορούν να πιάσουν τέτοιες ιδιαίτερες πλευρές, πιο καλά, πιο εύκολα θα μπαίνουμε στους χώρους που βρίσκονται οι νέοι, θα τραβούν δυνάμεις στο σωματείο.

Σήμερα δίνεται μάχη για το κέρδισμα της νεολαίας, της αυριανής βάρδιας της εργατικής τάξης και η μάχη αυτή είναι δύσκολη, όμως εμείς δηλαδή το κομμάτι του κινήματος που έχουμε ταξικό προσανατολισμό, πρέπει να τους κερδίσουμε για να κάνουμε το απαραίτητο βήμα της ανασύνταξης του εργατικού κινήματος, την αλλαγή του συσχετισμού δύναμης κι όχι με τη στενή έννοια ενός ΔΣ, αλλά τη μαζικοποίηση των σωματείων.

Τα συμπεράσματα της σημερινής δουλειάς γρήγορα πρέπει να μπουν στη ζωή των σωματείων. Ήδη από αύριο, το κάθε σωματείο, το κάθε παράρτημα να αποκτήσει καλύτερη γνώση του χώρου που παρεμβαίνει και

ταυτόχρονα να καταρτίσει σχέδιο που να εντάξει τις πλευρές αυτές για τη νεολαία. Να παρέμβουμε σ' αυτούς τους χώρους και με σταθερά βήματα, άλλοτε αργά κι άλλοτε πιο γρήγορα να τραβάμε δυνάμεις στο κίνημα. Μπορούμε και θα κερδίσουμε τους νέους στη δική μας κατεύθυνση, να τους δείξουμε την εμπιστοσύνη που τους αρμόζει και θα μας βγάλουν ασπροπρόσωπους.